

Profetiens Ånd: At lede og undervise

Habakkuks to tavler

Jeff Pippenger

2012-10-15

Habakkuks to tavler 3 af 95

Indledning: Grundlaget for Habakkuks to tavler

Denne serie kaldes Habakkuks to tavler. Indtil nu har vi taget visse sandheder fra 1843- og 1850-kortene, ikke for på dette tidspunkt at forsvare dem bibelsk, men for at fastslå, at Ellen White stadfæster disse sandheder. Vores påstand er, at hvis du forkaster disse grundlæggende sandheder, forkaster du samtidig Profetiens Ånd. Vi ønsker først at få dette fastslået.

Gennemgang af milleritternes historie og midnatsråbet

I vor første fremstilling skitserede vi Milleritternes historie, vejmærkerne fra 1798 til 1844. I vor sidste fremstilling så vi nærmere på historien fra tøvetiden til dørens lukning den 22. oktober 1844 og identificerede denne tid som Midnatsråbet. Midnatsråbet trådte ind i historien ved lejr mødet i Exeter, 12.–17. august 1844, og fortsatte indtil den 22. oktober 1844. Tøvetiden, som begyndte i marts 1844, er en del af Midnatsråbet og af den udrensningssproces, der beredte et folk til at forkynde dets budskab.

Vi håbede i går at grundfæste dette i jeres hjerter og sind. Alle illustrationerne i Guds Ord af forhalingstider taler om verdens ende. Ellen White siger i sin kommentar til 1 Korintherbrev 10,11: "Hver af de gamle profeter talte mere for vor tid end for den tid, hvori de levede." 1 Korintherbrev 10,11 siger: "Men alt dette hændte dem som forbilleder; og det blev skrevet til advarsel for os, til hvem verdens ender er kommet." Milleritternes historie er en historie om det, der vil finde sted ved verdens ende. Alle disse bibelske beretninger om forhalingstiden og det, der følger derefter, illustrerer, hvad der ville finde sted i Milleritternes forhalingstid og midnatsråbet. Vi behøver at forstå disse ting, fordi historien skal gentage sig.

De 2520: Ellen Whites tilslutning

Vi har beskæftiget os med det første emne på disse tavler, skønt vi ikke har omtalt det meget. Den første lære, vi ønsker at påvise, at Ellen White tydeligt tilslutter sig, er 2520. De to første præsentationer var udformet med henblik på at føre os hertil. I morgen tidlig vil vi begynde at behandle det daglige på denne tavle.

At mindes Herrens ledelse og undervisning

Lad os begynde med Life Sketches, side 196: »Vi har intet at frygte for fremtiden, undtagen hvis vi glemmer den vej, Herren har ledt os ad, og hans undervisning i vor tidligere historie.« Det eneste, en kristen har at frygte for fremtiden, er at falde af stien og gå fortabt. Det, man bør frygte, er ikke

at opnå evigt liv. Her siger Søster White, at vi intet har at frygte for fremtiden undtagen to ting. Dette er et almindeligt citeret afsnit i Profetiens Ånd inden for adventismen, men sjældent hører man nogen uddybe, hvilken ledelse og hvilke lærdomme hun henviser til.

Vi vil påvise, at den ledelse, hun henviser til, er Midnatsråbets historie. I Midnatsråbets historie ledte Kristus i forhalingstiden, ved Midnatsråbets komme og forkyndelse og ved dørens lukning den 22. oktober 1844. Han tilrettelagde denne historie med det formål at frembringe et folk, som ved tro kunne gå ind med Ham i Det Allerhelligste. Vi bør frygte at glemme netop denne historie såvel som Hans lære.

Vi vil påvise, at der fandtes en bestemt lære, som frembragte Midnatsråbet. Denne lære var ikke Det Osmanniske Riges sammenbrud den 11. august 1840, og heller ikke læren om de dodes tilstand, som fremkom i historien om den anden engels budskab i den milleritiske historie. Det var en bestemt lære i den milleritiske historie, som frembragte Midnatsråbet, hvor Herren ledte, og vi har intet at frygte for fremtiden, undtagen at vi glemmer Hans ledelse og Hans lære.

Vi foreslår, at symbolet på både Hans ledelse og Hans undervisning er Midnatsråbet. Lad os læse dette afsnit fra Ellen Whites første syn igen:

På denne sti vandrede adventfolket mod byen, som lå ved stiens fjerneste ende. Bag dem ved stiens begyndelse var der opstillet et klart lys, om hvilket en engel fortalte mig, at det var midnatsråbet. Dette lys skinnede langs hele stien og gav lys for deres fødder, så de ikke skulle snuble. Hvis de holdt deres øjne fæstet på Jesus, som var lige foran dem og ledte dem til byen, var de trygge. Men snart blev nogle trætte og sagde, at byen var langt borte, og at de havde ventet at være kommet ind i den før. Da opmuntrede Jesus dem ved at løfte sin herlige højre arm, og fra hans arm udgik et lys, som bølgede hen over adventskaren, og de råbte: »Halleluja!« Andre fornægtede i overilethed lyset bag dem og sagde, at det ikke var Gud, der havde ført dem så langt ud.

De fornægter Midnatsråbet, og i forbindelse med Midnatsråbet hævder de, at Herren ikke ledte dem i Midnatsråbet. De fornægter Guds ledelse i Midnatsråbet.

Lyset bag dem slukkedes, så deres fødder blev efterladt i fuldstændigt mørke, og de snublede, tabte målet og Jesus af syne og faldt bort fra stien ned i den mørke og gudløse verden nedenfor.

Midnatsråbet i kontekst

Vi vil endnu en gang se på historien om Midnatsråbet for at sætte det i sin sammenhæng, før vi behandler de 2520.

Fra The Great Controversy, side 391–395: »Da den tid var forbi, da Herrens komme først var blevet forventet, i foråret 1844« — dette er tøvetiden, den første skuffelse — »var de, som i tro havde set frem til hans tilsynekomst, en tid igennem indviklet i tvivl og usikkerhed. Mens verden betragtede dem som fuldstændig besejrede og som afslørede i at have nærmet en vildfarelse, var deres kilde til trøst stadig Guds ord. Mange fortsatte med at granske Skrifterne, på ny undersøge beviserne for deres tro og omhyggeligt studere profetierne for at opnå yderligere lys.«

Hvis mange gjorde dette, betyder det, at der var nogle, som ikke gjorde det. Der står ikke »de«; der står »mange« — her er to grupper.

Bibelens vidnesbyrd til støtte for deres standpunkt syntes klart og afgørende. Tegn, som ikke kunne mistolkes, pegede på Kristi komme som nært forestående. Herrens særlige velsignelse, både i synderes omvendelse og i den åndelige livs fornyelse blandt de kristne, havde bevidnet, at budskabet var fra Himlen. Og skønt de troende ikke kunne forklare deres skuffelse, følte de sig forvissede om, at Gud havde ledet dem i deres tidligere erfaring.

Flettet sammen med profetier, som de havde betragtet som gældende for tiden for det andet komme, var der undervisning, særligt tilpasset deres tilstand af usikkerhed og spænding, som opmuntrede dem til tålmodigt at vente i troen på, at det, som nu var dunkelt for deres forståelse, i rette tid ville blive gjort klart.

I det afsnit står der: „Sammenvævet med profetier, som de havde betragtet som gældende for tiden for det andet komme“ Hvilke profetier troede de gjaldt for det andet komme? De 2520, de 2300 og de 1335. De troede, at alle tre af disse tidsprofetier endte i 1843, og at det var det andet komme.

Blandt disse profetier var den i Habakkuk 2:1–4: »Jeg vil stå på min vagtpost og stille mig på tårnet, og jeg vil spejle for at se, hvad Han vil tale til mig, og hvad jeg skal svare, når jeg bliver irettesat. Og Herren svarede mig og sagde: Skriv synet ned og gør det tydeligt på tavler, for at den, som læser det, kan løbe. For synet gælder endnu en fastsat tid, men ved enden skal det tale og ikke lyve; om det tøver, så vent på det, for det skal visselig komme, det vil ikke udeblive. Se, den, hvis sjæl er hovmodig, er ikke oprigtig i ham; men den retfærdige skal leve ved sin tro.«

Allerede i 1842 fik Charles Fitch ved den anvisning, som gives i denne profeti, om at »skrive synet op og gøre det tydeligt på tavler, så den, der læser det, kan løbe«, den tanke at udarbejde et profetisk kort til at anskueliggøre Daniels og Åbenbaringens syner. Udgivelsen af dette kort blev betragtet som en opfyldelse af den befaling, Habakkuk havde fået. Ingen lagde imidlertid dengang mærke til, at der i den samme profeti fremstilles en tilsyneladende forsinkelse i synets opfyldelse — en ventetid. Efter skuffelsen fik dette skriftsted en meget betydningsfuld fremtræden: »For synet gælder endnu for den fastsatte tid, men ved enden skal det tale og ikke lyve; om det end tøver, så vent på det, for det skal visselig komme, det skal ikke udeblive. . . . Den retfærdige skal leve ved sin tro.«

1843-diagrammet og Profetiens Ånd

Det er uden betydning, om du udfører regulært arbejde eller uregulært arbejde—udtryk, som Ellen White bruger om henholdsvis konferensarbejde og selvunderstøttende arbejde. Uanset om du går til ledende selvunderstøttende tjenester inden for adventismen eller til Generalkonferensen eller Biblical Research Institute, vil de, hvis du spørger dem om 1843-kortet, sige: »Der er mange fejl på dette kort.« De er uenige med Ellen White, som siger, at Herren holdt sin hånd over »en fejl« i nogle af tallene på dette kort.

Men de stiller sig også i opposition til Guds Ord. I Habakkuk står der, at dette syn "ikke skal ... lyve". Det syn, som pionererne skulle sætte på 1843-kortet, og som de satte på det, er en opfyldelse af Habakkuk 2. Dette er det syn, de skulle anbringe på dette kort, og Habakkuk 2 siger, at dette syn "ikke skal ... lyve". Når du derfor siger, at dette kort er "fuldt af fejl", modsætter du dig både Profetiens Ånd og Bibelen.

En del af Ezekiels profeti var også en kilde til styrke og trøst for de troende: »Herrens ord kom til mig således: Menneskesøn, hvad er det for et ordsprog, I har i Israels land, når I siger: Dagenes går hen, og ethvert syn slår fejl? Sig derfor til dem: Så siger den Herre Gud ... Dagenes er nær, og opfyldelsen af ethvert syn ... Jeg vil tale, og det ord, som jeg taler, skal ske; det skal ikke længere trække ud.« »De af Israels hus siger: Det syn, han ser, gælder mange dage frem i tiden, og han profeterer om tider, der er langt borte. Sig derfor til dem: Så siger den Herre Gud: Ingen af mine ord skal længere trække ud; men det ord, jeg har talt, skal ske.« Ezekiel 12:21–25, 27, 28.

To Klasser af Tilbedere

Læg mærke til, at hun taler om to klasser af tilbedere. Hun siger, at mange, da denne skuffelse kom, fortsatte med at studere profetierne, hvilket angiver, at der var en klasse, som ikke fortsatte. Vi vil få mere lys over sondringen mellem de to klasser.

Opfyldelsen af Habakkuk 2,1–4 er dette 1843-diagram og 1850-diagrammet. Selv i Habakkuk siger vers 4, at den retfærdige skal leve ved sin tro, og den, hvis hjerte er hovmodigt ophøjet. Det beskriver to klasser af tilbedere. Midnatsråbets historie frembringer to klasser af tilbedere, og disse to klasser tiltales i Habakkuk.

I det næste afsnit, efter at have henvist til Habakkuk 2 og Ezekiel, identificerer hun en af klasserne: "de ventende." Hvem er de ventende? Det er dem, der opfylder Daniel 12: "Salig er den, som venter og når til de 1335." Denne klasse er de ventende.

De ventende glædede sig i den tro, at Han, som kender enden fra begyndelsen, havde skuet ned gennem tiderne og, idet Han forudså deres skuffelse, havde givet dem ord til mod og håb.

Vi havde en søster, som ringede, og som i nogle år havde arbejdet i et af de østeuropæiske lande. Hun var derfra, flyttede til De Forenede Stater, og da hun forstod dette budskab, flyttede hun tilbage. Hun har mødt modstand, idet hendes tidligere kirkefamilie har henvendt sig til ledelsen i hendes land for at »lukke døren for hende«. For nylig åbnede Herren døren for, at hun kunne dele dette budskab med grupper.

Hun ringede tidligt i morges og fortalte, at én hindring var transporten. De havde brug for en bil for at kunne rejse og undervise i dette budskab, men manglede midlerne. Så snart de nåede dette sted, sendte venner fra De Forenede Stater, overbevist af Herren, tilstrækkeligt med penge til at købe en bil.

Dette er den slags erfaring, som de skuffede gjorde. De var skuffede, men Herren ledte dem til Skrifterne for at opmuntre dem og sagde: »Denne skuffelse var efter min ledelse. Bliv blot ved med

at gå fremad.«

Hvis det ikke havde været for sådanne skriftsteder, som formanede dem til tålmodigt at vente og holde fast ved deres tillid til Guds ord, ville deres tro have svigtet i den prøvende time.

Lignelsen om de ti jomfruer og ventetiden

Bemærk, hvordan søster White knytter lignelsen om de ti jomfruer sammen med Habakkuk 2, idet begge omhandler en tøvenstid og to klasser af tilbedere.

Lignelsen om de ti jomfruer i Matthæus 25 illustrerer også adventfolkets erfaring. I Matthæus 24 havde Kristus, som svar på sine disciples spørgsmål om tegnet på hans komme og verdens ende, udpeget nogle af de vigtigste begivenheder i verdens og kirkens historie fra hans første til hans andet komme; nemlig Jerusalems ødelæggelse, kirkens store trængsel under de hedenske og pavelige forfølgelser, solens og månen formørkelse samt stjernernes fald. Derefter talte han om sit komme i sit rige og fortalte lignelsen, der skildrer de to klasser af tjenere, som venter på hans tilsynekomst. Kapitel 25 indledes med ordene: »Da skal Himmeriget lignedes med ti jomfruer.« Her fremstilles kirken, som lever i de sidste dage,

Nu anvender hun dette på den milleritiske historie, men læg mærke til, hvad hun siger—„Her fremstilles menigheden, som lever i de sidste dage“—hvem er „menigheden, som lever i de sidste dage“? Det er os.

Det samme påpeges ved slutningen af kapitel 24. I denne lignelse bliver deres erfaring anskueliggjort ved begivenhederne omkring et østligt bryllup. »Da skal Himmeriget lignedes ved ti jomfruer, som tog deres lamper og gik ud for at møde brudgommen. Og fem af dem var kloge, og fem var tåbelige. De tåbelige tog deres lamper, men tog ingen olie med sig; men de kloge tog olie i deres kar tillige med deres lamper. Men da brudgommen tøvede, blev de alle dødsige og faldt i søvn. Og ved midnat lød der et råb: Se, brudgommen kommer; gå ud for at møde ham.«

Kristi komme, således som den blev forkyndt i den første engels budskab, blev forstået som fremstillet ved brudgommens komme. Den udbredte reformation under forkyndelsen af Hans snarlige komme svarede til jomfruernes udgang. I denne lignelse, som i Matthæus 24, fremstilles to klasser. Alle havde taget deres lamper, Bibelen, og var ved dens lys gået ud for at møde Brudgommen. Men medens de dårlige tog deres lamper uden olie, tog de kloge olie i deres kar. De kloge havde modtaget Guds nåde, Helligåndens genfødende, oplysende kraft, som gjorde Hans ord til en lampe for deres fødder. De granskede Skrifterne for at lære sandheden at kende og søgte alvorligt hjertets og livets renhed. Disse havde en personlig erfaring og tro på Gud og Hans ord, som ikke kunne omstyrtes af skuffelse og forsinkelse. Andre handlede ud fra indskydelse og støttede sig til deres brødres tro, tilfredse med gode følelser, men uden en grundig forståelse af sandheden eller et ægte nådens værk. De var ikke beredt på forsinkelse og skuffelse. Da prøvelserne kom, svigtede deres tro, og deres lys brændte mat.

"Mens brudgommen tøvede" — hvornår tøvede Brudgommen? Den 22. marts 1844. Han tøver. Hvad vil nu ske? Disse to klasser vil blive åbenbaret.

Når vi glemmer Midnatsråbet og falder af stien ned til den ugudelige verden nedenfor, viser vi, at vi ikke forstår evangeliet. Det evige evangelium er Kristi værk i at frembringe to klasser af tilbedere, grundet på et prøvende profetisk budskab. Fra forhalingstiden til dørens lukning er dette højdepunktet i det evige evangelium. Her tager Herren to klasser i forhalingstiden, idet han søger at føre dem ind i dommen sammen med sig selv, og lader dem gennemgå en prøvende proces for at bevise, om de virkelig har olie eller ej. Dette er højdepunktet i Kristi værk med at skille guldet fra slagget, hveden fra ukrudtet, de vise fra de tåbelige.

„Mens brudgommen tøvede, blundede de alle hen og sov.“ Ved brudgommens tøven fremstilles den tid, da Herren ventedes, skuffelsen og den tilsyneladende forsinkelse. I denne tid af usikkerhed begyndte de overfladiske og halvhjertede snart at vakle i deres interesse, og deres anstrengelser slappede af; men de, hvis tro var grundet på et personligt kendskab til Bibelen, havde en klippe under deres fødder, som skuffelsens bølger ikke kunne skylle bort. „De blundede alle hen og sov;“ den ene klasse i ubekymrighed og opgivelse af deres tro, den anden klasse tålmodigt ventende, indtil klarere lys blev givet. Dog syntes sidstnævnte i prøvelsens nat til en vis grad at miste deres nidkærhed og hengivenhed. De halvhjertede og overfladiske kunne ikke længere støtte sig til deres brødres tro. Hver enkelt måtte stå eller falde for sig selv.

Da skuffelsen kom, begyndte to klasser at sove på forskellig måde; men selv de vise jomfruer mistede noget af deres nidkærhed. Herren ledede i dette, for at Han, da Midnatsråbets budskab kom ved lejr mødet i Exeter, kunne udføre en gerning iblandt dem.

Prøvelsesprocessen: Ventetiden og Midnatsråbet

Fra Profetiens Ånd, bind 4, side 228: Husk, at denne proces — Midnatsråbet, fra forsinkelsestiden til dørens lukning — er Herren, som prøver sit folk. Midnatsråbet ved lejr mødet i Exeter, i dets forkyndelse indtil den 22. oktober 1844, er blot én del af denne historie. Det kan ikke adskilles fra forsinkelsestiden, som forbereder virkningen af Midnatsråbet blandt de to klasser af tilbedere. I må forstå Midnatsråbet, for hvis I ikke gør det, falder I af stien.

Gud havde til hensigt at prøve sit folk. Hans hånd dækkede en fejl i beregningen af de profetiske tidsperioder. Hans hånd, Herrens hånd, dækkede en enestående fejl i beregningen af de profetiske tidsperioder, i flertal. Adventisterne opdagede ikke fejlen, og den blev heller ikke opdaget af de mest lærde blandt deres modstandere. Sidstnævnte sagde: »Jeres beregning af de profetiske tidsperioder er korrekt. En stor begivenhed står for at skulle finde sted; men det er ikke det, hr. Miller forudsiger; det er verdens omvendelse og ikke Kristi andet komme.«

Forventningens tid gik, og Kristus viste sig ikke for at udfri sit folk. De, som med oprigtig tro og kærlighed havde set hen til deres Frelser, oplevede en bitter skuffelse. Men Herren havde fuldbyrdet sit forsæt: Han havde prøvet hjertet hos dem, der bekendte at vente på hans tilsynkomst. Blandt dem var der mange, som var drevet af frygt snarere end af kærlighed til sandheden. Da den forventede begivenhed ikke fandt sted, erklærede disse personer, at de ikke var skuffede; de havde aldrig troet, at Kristus ville komme. De var blandt de første til at håne de sande troendes sorg.

Dette var Herrens hensigt. Vi har intet at frygte for fremtiden, undtagen hvis vi glemmer, hvordan Herren har ledet os i vore tidligere erfaringer, og intet at frygte, undtagen hvis vi glemmer Herrens lære i vore tidligere erfaringer. Vi antyder, at man ikke kan adskille denne ledelse fra hans lære.

Life Sketches of James White and Ellen G. White 1888, side 186–187: "Gud prøvede og satte sit folk på prøve ved tidens forløb i 1843. Den fejl—en enestående fejl—som de begik i beregningen af de profetiske perioder, blev ikke straks opdaget, end ikke af lærde mænd, som modsatte sig synspunkterne hos dem, der ventede på Kristi komme. Disse dybt lærde mænd erklærede, at hr. Miller havde ret i sin beregning af tiden, skønt de bestred ham med hensyn til den begivenhed, der skulle krone denne periode. Men både de og Guds ventende folk befandt sig i den samme vildfarelse i spørgsmålet om tiden.

Vi tror fuldt og fast, at Gud i sin visdom bestemte, at hans folk skulle møde en skuffelse, som var vel egnet til at åbenbare hjerter og udvikle sande karakterer — ikke blot til at åbenbare deres hjerter, men til at udvikle deres karakterer og føre det frem til et punkt, hvor det ville blive demonstreret i den krise, som indtræffer ved Midnatsråbet. De, som havde taget imod den første engels budskab af frygt for Guds domme, ikke fordi de elskede sandheden og ønskede en arv i himlenes rige, trådte nu frem i deres sande lys. De var blandt de første til at spotte de skuffede, som oprigtigt længtes efter og elskede Jesu tilsynekomst. Denne Guds mest gennemtrængende prøve åbenbarede de sande karakterer hos dem, som ville unddrage sig ansvar og vanære ved at fornægte deres tro i prøvelsens time.

De, som var blevet skuffet, blev ikke efterladt i mørke; for under granskningen af de profetiske tidsperioder med alvorlige bønner blev fejlen opdaget — den særlige fejl — og den profetiske blyants optegning fulgtes ned gennem tøvetiden. I den glædelige forventning om Kristi komme var der ikke taget højde for synets tilsyneladende forsinkelse, og det blev en sørgelig og uventet overraskelse. Men netop denne prøve var i høj grad nødvendig for at udvikle og styrke de oprigtige troende på sandheden. Tøvetiden var i høj grad nødvendig. Den skulle ikke blot påvise de to klasser og begynde at udvikle deres karakterer, som ville blive åbenbaret i historien om Midnatsråbet frem til dørens lukning, men den var nødvendig for at styrke dem, som ville komme ud på den rette side af stridsspørgsmålet. Man kan ikke adskille tøvetiden fra Midnatsråbet eller fra dørens lukning.

Når du fornægter Midnatsråbet, fornægter du netop denne historie. Midnatsråbet er ikke blot Samuel Snøws budskab ved lejr mødet i Exeter; det er erfaringen fra forsinkelsens tid. Det er hertil, Herren førte. Vi har intet at frygte for fremtiden, undtagen når vi glemmer Herrens ledelse i vor tidligere historie—denne historie om forsinkelsens tid og Midnatsråbet, hvor Han bringer det evige evangelium i Milleritternes historie til sit klimaks og frembringer to klasser af tilbedere.

Tidlige Skrifter, side 74: "Jeg har set, at 1843-diagrammet blev ledet af Herrens hånd, og at det ikke skulle ændres; at tallene var, som Han ønskede dem; at Hans hånd var over og skjulte en fejl i nogle af tallene, så ingen kunne se den, før Hans hånd blev fjernet."

Lovløshedens mysterium og prøvelsesprocessen

Hvis vi havde tid, kunne vi drøfte lovløshedens mysterium. Lovløshedens mysterium kan have mere end én korrekt definition, men her henviser det til Satans værk i at blande det onde med det gode, sandhed med vildfarelse, i de hellige beretninger, hvor Herren prøver sit folk. I Skriftens hellige beretninger, hvor Herren fører sit folk ind i en prøvelsesproces, vil man altid se lovløshedens mysterium—Satans virksomhed i at blande sandhed med vildfarelse. Når mennesker når frem til dette prøvelsens punkt, har lovløshedens mysterium tilsløret sagens kerne.

Da Noas prøvelsestid kom, fortæller Bibelen os, at Satans sæd forinden var blevet blandet med Guds sæd. Dette er det, som bevirkede, at lovløshedens hemmelighed blev fuldbyrdet på Noas tid, udtrykt i Første Mosebog som Guds sønner, der tog menneskenes døtre til hustruer — sammenblandingen af de to sæd, lovløshedens hemmelighed, som går forud for Noas prøve.

Ved prøvelsen med Moses og Det Røde Hav beskriver Skriften, hvordan Israel, som skulle prøves ved Det Røde Hav og ved Sinai, var blevet fordærvet af Ægyptens lærdomme efter at have været dér så længe. Det var lovløshedens mysterium — at være påvirket af sataniske lærdomme.

På jødernes tid var det de græske lærdomme, der banede vejen for, at Sanhedrinet forkastede deres prøvelsesproces.

I den milleritiske historie var milleritterne i de protestantiske kirker netop kommet ud af 1260 års pavelig indflydelse, som fordærvede den rene sæd med den urene sæd og frembragte en lovløshedens hemmelighed, der gik forud for prøven i den milleritiske historie.

Det er lovløshedens mysterium, som altid er til stede.

Hvis du studerer, hvordan lovløshedens mysterium virker, så gå til Patriarker og Profeter, det første kapitel. Søster White fortæller os, hvordan Satan fuldbyrdede lovløshedens mysterium i Himmelen. Der skulle finde en prøve sted i Himmelen om, hvilke engle der ville blive, og hvilke der ville blive fjernet, og Satan fuldbyrdede lovløshedens mysterium netop dér i Himmelen forud for denne prøvelse.

Satan gjorde dette ved at indskyde tvivl, sætte sit ord over Guds Ord og, vigtigst af alt, ved at lede andre til at give udtryk for hans falske lærdomme—en skændig virksomhed. Han ville lægge tvivl i dit sind, og så ville du gå ud og give udtryk for denne tvivl over for en gruppe. Hvis nogen klagede over tvivlen, ville de klage over dig, ikke over ham.

For nylig kommenterede en pastor i Spokane, Washington, Early Writings, side 74, og sagde: »Jeg gik til ordbogen fra Ellen Whites tid og tidsalder, Webster's Dictionary, og figures betyder ikke noget, der har med aritmetik at gøre.« De fleste mennesker, som hørte det, ville ikke undersøge det nærmere og ville tro ham. Som et minimum såede den pastor tvivl om, hvad tallene repræsenterer i dette afsnit; i virkeligheden løj han. Webster's Dictionary fra 1828 siger: FIGURE, sb. I aritmetik, et tegn, der betegner et tal, såsom 2, 7, 9.

Han gav udtryk for tvivl og udførte det værk, som fremstilles som lovløshedens hemmelighed. Han påviste over for adventisterne, hvis de er villige til at se det, at man på denne tid i jordens historie må forstå sandheden for sig selv og ikke lytte til mennesker; for „. . . lovløshedens hemmelighed er

allerede virksom:“

Tidlige Skrifter, side 74: ”. . . at fremstillingerne var, som Han ønskede dem, at Hans hånd var over og skjulte en fejl i nogle af tallene, så ingen kunne se den, før Hans hånd blev fjernet.”

Det er vildledning, og teologer gør det ofte. Hvis du vil forstå, hvad et ord betyder i Bibelen eller Profetiens Ånd, slår du ikke først op i ordbøgerne; du går til profeten. Daniel bruger for eksempel det hebraiske ord *rum* i Daniel 8:11, oversat med »taget bort«. Folk mener, at det betyder »fjernet«, men Daniel bruger *rum* fem andre gange, og det betyder aldrig »tage bort« — det betyder »at løfte op og ophøje«. At mene, at *rum* i Daniel 8:11 betyder »tage bort«, er derfor at følge traditionen, ikke den måde, Daniel brugte ordet på.

På samme måde med Ellen White: Hvis du vil hævde, at »figures« i *Early Writings*, 74, betyder kunstneriske figurer eller grafiske fremstillinger, kunne du sige: »Ordbogen på Ellen Whites tid siger ikke, at *figures* betyder aritmetik,« i tillid til, at de fleste mennesker ikke vil undersøge det. Men hvis de gjorde, ville de finde, at *figures* faktisk betyder aritmetik.

Men det første sted, du går hen, er til Ellen White selv: Hvad mener hun med tal? I *Early Writings*, side 74, siger hun: "His hand was over and hid a mistake in some of the figures," og på side 236 siger hun: "His hand covered a mistake in the reckoning of the prophetic periods." Profetinden identificerer, at hendes terminologi, tal, betegner de profetiske perioder—beregningen, ikke billedfremstillingen.

Så, hvad holdt Herren sin hånd over? Han holdt sin hånd over en fejl i beregningen af de profetiske tidsperioder—tallene.

Ellen Whites tilslutning til 2520

Dette er pointen. Mange fremfører det samme budskab som vi, og jeg støtter dem. Men når det gælder de 2520 og spørgsmålet om, hvorvidt Ellen White anså det for at være en gyldig profeti, er dette argumentet—dette er beviset og det sted, hvor man bør begynde. Alle andre argumenter er gyldige og sande, men dette er udgangspunktet.

I *Early Writings*, side 74, hvor der står, at Herren holdt sin hånd over en fejl i nogle af tallene, definerer hun, hvad det betyder, i den samme bog på side 236: "Jeg så Guds folk glade i forventning og se hen til deres Herre. Men Gud havde til hensigt at prøve dem." Hun taler om Ventetiden, den første skuffelse.

Hun taler ikke om Skuffelsen den 22. oktober 1844, for dér skulle de også prøves; men her taler hun om ventetiden: »Gud havde til hensigt at prøve dem.« »Hans hånd dækkede over en fejl i beregningen af de profetiske tidsperioder.« Hvordan ville Han prøve dem ved ventetiden? Ved at holde sin hånd over deres forståelse af de profetiske tidsperioder. I har intet at frygte for fremtiden, undtagen hvis vi glemmer, hvordan Herren har ledt os i fortiden, i milleritternes historie og i sine lærdomme.

Disse profetiske tidsperioder er de læresætninger, som frembragte forhalingstiden. »Hans hånd dækkede over en fejl i beregningen af de profetiske tidsperioder. De, som ventede på deres Herre, opdagede ikke denne fejl« — én enkelt fejl — »og de mest lærde mænd, som modsatte sig tiden, undlod ligeledes at se den. Gud bestemte, at Hans folk skulle møde en skuffelse. Tiden gik, og de, som med glad forventning havde set frem til deres Frelser, blev bedrøvede og modløse, mens de, som ikke havde elsket Jesu tilsynekomst, men havde taget imod budskabet af frygt, glædede sig over, at Han ikke kom på den forventede tid. Deres bekendelse havde ikke påvirket hjertet og rensset livet. Tidens forløb var vel skikket til at åbenbare sådanne hjerter. De var de første til at vende sig om og håne de sørgende, skuffede, som virkelig elskede deres Frelseres tilsynekomst. Jeg så Guds visdom i at prøve Sit folk og give dem en grundig prøve for at åbenbare dem, som ville vige tilbage og vende om i prøvelsens time.

Jesus og hele den himmelske hærskare så med medfølelse og kærlighed på dem, som med sød forventning havde længtes efter at se Ham, som deres sjæle elskede. Engle svævede omkring dem for at styrke dem i deres prøvelses time. De, som havde forsømt at modtage det himmelske budskab, blev efterladt i mørke, og Guds vrede blev optændt imod dem, fordi de ikke ville modtage det lys, som Han havde sendt dem fra himlen. Disse trofaste, skuffede, som ikke kunne forstå, hvorfor deres Herre ikke kom, blev ikke efterladt i mørke. Atter blev de ført til deres bibler for at granske de profetiske tidsperioder. Herrens hånd blev fjernet fra tallene, og fejlen — den eneste — blev forklaret.

Her forklarer hun fejlen i tallene på 1843-diagrammet, og hun har allerede fastslået, at tallene repræsenterer de profetiske tidsperioder. »De så, at de profetiske tidsperioder nåede til 1844, og at det samme bevismateriale, som de havde fremlagt for at vise, at de profetiske tidsperioder afsluttedes i 1843, beviste, at de ville ende i 1844.« Slut på diskussionen! Ellen White sætter sit godkendelsesstempel på 2520.

Der er kun tre profetiske perioder på 1843-diagrammet, som de forstod endte i 1843: de 1335, de 2520 og de 2300. Gud holdt sin hånd over en fejl i nogle af tallene—de profetiske perioder på dette diagram—indtil hans hånd blev fjernet. Da han fjernede sin hånd, blev de trofaste ventende ledt til at studere de profetiske perioder igen og fandt, at det samme bevis, som havde ført dem til at fremholde, at de profetiske perioder afsluttedes i 1843, da blev erkendt at bevise, at to endte i 1844.

De 1335 begynder i 508 og ender i 1843. De 2520 begynder i 677 f.Kr. og påvirkes af årets fylde. Pionererne mente, at den endte i 1843, men forstod senere, at det samme bevismateriale, som havde ført dem til at forudsige 1843, beviste, at 2520-profetien endte i 1844. De 2300 profeti begynder i 457 f.Kr., og de havde ment, at den endte i 1843, men efter skuffelsen indså de gennem deres studium af de profetiske perioder, at den endte i 1844.

Der er kun tre profetier, som de forudsagde ville ende i 1843, og én af dem gør det: de 1335. Denne profeti er ikke den, Herren holdt sin hånd over. Den identificerer milleritternes historie fra ventetiden, gennem midnatsråbet, og frem til den 22. oktober 1844.

I gårsdagens præsentation sluttede vi med dette citat fra Ellen White: „Salige er de øjne, som så de ting, der blev set i 1843 og 1844.“ Dette er: „Salig er den, som kommer til 1843.“ I det næste afsnit

siger hun: „Budskabet blev givet. Og der bør ikke være nogen forsinkelse med at gentage budskabet, for tidens tegn går i opfyldelse; det afsluttende værk må fuldføres. Et stort værk vil blive udført på kort tid. Et budskab vil snart blive givet efter Guds bestemmelse, og det vil svulme op til et højt råb. Da skal Daniel stå på sin lod for at aflægge sit vidnesbyrd.“ Manuscript Releases, bind 21, 437.

Daniel, som står i sin lod, er vers 13 i Daniel 12. »Salige er de øjne, som så de ting, der blev set i 1843 og 1844,« er vers 12. Ellen White giver guddommelig kommentar til Daniel 12,12–13 og siger, at disse vers ikke handler om en tidsprofeti, men om en erfaring, som omfatter 1843 og 1844, frembragt ved en misforståelse af 1843, der frembringer en tøvetid. Når tøvetiden kommer, »salig er den, som bier«. Om synet tøver, så vent på det. Salig er den, som trofast venter fra tøvetiden, indtil døren lukkes. Det, som de trofaste ser i 1843 og 1844, er en velsignelse, som leder ham ind i Det Allerhelligste.

1335-profetien endte i 1843 og markerede Midnatsråbets komme. De profetiske perioder på 2520 og 2300 ender i 1844. Ellen White siger, at det samme bevismateriale, som fik dem til at forkynde, at 2520, 2300 og 1335 endte i 1843, da blev anerkendt som et bevis på, at de ville ophøre i 1844.

Lys fra Guds ord skinnede over deres stilling, og de opdagede en tøvetid — »Om den [synet] tøver, så vent på det.« I deres kærlighed til Kristi snarlige komme havde de overset synets tøven, som var bestemt til at åbenbare de sande ventende. Atter havde de et tidspunkt. Men jeg så, at mange af dem ikke kunne hæve sig over deres bitre skuffelse for at eje den grad af nidkærhed og kraft, som havde kendetegnet deres tro i 1843.

Satan og hans engle triumferede over dem, og de, som ikke ville modtage budskabet, lykønskede sig selv med deres fremsynede dømmekraft og visdom ved ikke at modtage vildfarelsen, som de kaldte det. De indså ikke, at de forkastede Guds råd imod sig selv og virkede i forening med Satan og hans engle for at forvirre Guds folk, som levede det himmelsendte budskab ud.

I denne historie er der to klasser af tilbedere. Den utro klasse håner de ventende, men de ventende føres tilbage til de profetiske tidsperioder og kommer til at forstå, at det samme bevismateriale, som fik dem til at identificere afslutningen på de 2520 og de 2300 i 1843, viste, at de endte i 1844.

Selv om de ventende erkendte dette, var de ikke så brændende for Herren som før den første skuffelse. De ville blive antændt på ny ved budskabet om Midnatsråbet. De ventende havde allerede forstået 1844, profetiernes afslutning, før Midnatsråbet.

Midnatsråbets budskab gjorde det muligt for de ventende at identificere den 22. oktober 1844. Med denne oplysning var det ikke blot et sted i 1844; det var på netop denne dag, og det gav budskabet kraft.

Ser du processen? De læresætninger, som frembringer denne erfaring, er tre profetier: de 1335, de 2300 og de 2520.

Efter at have indset dette begyndte de at forkynde: »Drag ud af Babylon.« Dette er den anden engels budskab.

Lad os være tydelige: Hvad ophører ved forhalingstiden? Brugen af 1843-kortet. De lagde dette kort til side, fordi de nu forstod, at Herren kom i 1844, mens kortet sagde 1843. Således lagde de kortet til side i forbindelse med historien om den anden engels budskab.

Hvad bliver deres budskab i den anden engels historie? Det sidste afsnit forklarer det.

De troende i dette budskab blev undertrykt i menighederne. I nogen tid blev de, som ikke ville tage imod budskabet, af frygt holdt tilbage fra at give deres hjertes følelser udtryk i handling; men tidens forløb åbenbarede deres sande sindelag. De ønskede at bringe det vidnesbyrd til tavshed, som de ventende følte sig tvunget til at aflægge, nemlig at de profetiske tidsperioder strakte sig til 1844.

Hvilke profetiske tidsperioder? De 2520 og de 2300. Det er deres budskab i denne historie. Nu siger de: "Vi forstår det! Disse profetier strækker sig frem til 1844." Deres budskab i Midnatsråbets historie er profetierne om de 2520 og de 2300 år.

I nogen tid blev de, som ikke ville modtage budskabet, af frygt holdt tilbage fra at give deres hjertes følelser udtryk i handling; men tidens forløb åbenbarede deres sande sindelag. De ønskede at bringe det vidnesbyrd til tavshed, som de ventende følte sig nødsaget til at bære, nemlig at de profetiske tidsperioder strakte sig til 1844. Med klarhed forklarede de troende deres fejltagelse—en ejendommelig fejltagelse—og angav grundene til, at de ventede deres Herre i 1844. Deres modstandere kunne ikke fremføre nogen argumenter imod de vægtige grunde, som var blevet fremlagt. Men kirkernes vrede blev optændt; de var fast besluttede på ikke at lytte til beviserne og på at udelukke vidnesbyrdet fra kirkerne, så de andre ikke kunne høre det.

Hvad sker der, når du fremlægger 2520 i forbindelse med de 2300 dage? I den milleritiske historie bliver du udelukket fra kirkerne, og der gøres en indsats for at bringe det budskab til tavshed.

De, som ikke vovede at tilbageholde for andre det lys, som Gud havde givet dem, blev udelukket fra menighederne; men Jesus var med dem, og de glædede sig i lyset fra hans åsyn. De var beredt til at modtage den anden engels budskab." Early Writings, 235–237.

Uden at gå ind i et studium af de 2520 søger vi at påvise, at Ellen White sætter sit godkendelsesstempel på de 2520. Hvis du ikke kan se dette, må du bede om, at Jesus vil fjerne skællene fra dine øjne. Ellen White sagde, at det samme bevismateriale, som havde fået dem til at forudsige 1843, dernæst blev set at bevise, at disse profetiske tidsperioder endte i 1844. Hun identificerer altid de profetiske tidsperioder, eller tallene, i flertal. Der er kun tre profetiske tidsperioder på 1843-kortet, som endte i 1843.

Den, som virkelig ender i 1843, nemlig de 1335, kræver for grammatisk korrekthed mindst to profetiske perioder, for at hun kan sige »tal« og »profetiske perioder«. Hvis der er tre, og man tager én bort, så er de to, hun stadfæster, de 2520 og de 2300, uanset hvad nogen anden måtte sige.

I denne historie, herunder adventisternes store skuffelse den 22. oktober 1844, frembragte Herren en erfaring, hvor de blev udelukket fra kirkerne, for at de ikke skulle stå på menneskers indflydelse, men på Guds Ord. De behøvede denne erfaring for at have troen til at gå ind i Det

Allerhelligste med Jesus Kristus. Han fuldkommengjorde dem for at bringe det evige evangelium til afslutning.

Pionerernes vidnesbyrd: James White og Uriah Smith

Dernæst har vi to pionerer, James White og Uriah Smith. Dette er de primære mænd, som moderne teologer henviser til for at hævde, at James White forkastede 2520 i 1863, og at Uriah Smith forkastede det i sine skrifter i 1870'erne og 1880'erne.

Vi går tilbage til 1844 og kort tid derefter for at se, hvordan James White og Uriah Smith beskriver denne samme historie, som Ellen White netop har beskrevet. Hun taler om de profetiske tidsperioder og om, at Herren trækker sin hånd tilbage og ser fejltagelsen, og det gør disse to pionerer også.

Ellen White siger ikke „2520“ eller „syv tider“, men det gør Uriah Smith og James White. De gør det klart, at de profetiske perioder, som blev anerkendt i denne historie, var 2520 og 2300.

James White, Review and Herald, bind 1, 9. juli 1851: „En indvender siger: ‘Jeg tror ikke, at midnatsråbet endnu er blevet givet.’ Heller ikke vi tror, at midnatsråbet er blevet hørt af os, eller at det nogen sinde vil blive det. Råbet i Matthæus 25:6, ‘Se, brudgommen kommer,’ hører til beretningen om et østligt bryllup. Men at der blev givet et råb, og at det fuldt ud blev modtaget af hele adventlegemet i efteråret 1844, hvilket svarer nøje til lignelsens midnatsråb, bør ikke benægtes af dem, som havde en erfaring deri.”

James White beskæftiger sig med en historie, hvor mennesker forkaster Midnatsråbet og falder bort fra stien. Han svarer på dette og vil behandle denne historie.

Den kom på rette tid. Råbet i lignelsen fulgte umiddelbart efter forsinkelsen og slumren og søvnen. Dette fulgte efter vor forsinkelse, efter at vi var blevet skuffede, og nåede vore ører, mens vi var i en dvaletilstand. Dette råb vækkede de ti jomfruer og førte dem til at ordne deres lamper. Dette, ledsaget af Åndens kraft, vækkede adventfolket og førte dem til at ransage Bibelen som aldrig før og til helt at hellige sig selv og deres jordiske ejendele til Herren. De, som fremførte råbet om, at Herren ville komme i den syvende måned 1844, så klart, at de profetiske tidsperioder nåede til den tid; derfor beviste den evidens, som var blevet fremlagt ud fra tidsperioderne for at godtgøre, at Adventen ville finde sted i 1843, at den ville finde sted i 1844. Vi så da en fejl i den beregningsmåde, som lod de 2300 dage ende i 1843. Ingen af dem, som skrev imod Adventen, så den. Forsynets hånd—med stort »F«—skjulte fejlen—ental—indtil tiden kom, da den skulle ses. Fejlen bestod i at trække 457 fulde år fra de 2300, hvilket gav 1843, uden at tage noget hensyn til den brøkdel af året 457 f.Kr., som allerede var forløbet, da befalingens ord udgik, hvorfra de 70 uger regnes.

„Vore tanker blev ledt hen til dette tidspunkt, [1843,] ud fra den kendsgerning, at når man daterer de forskellige profetiske perioder fra de år, hvori de bedste kronologer henfører opfyldelsen af de begivenheder, som skulle markere deres begyndelse, syntes de alle at udløbe i det år.“

Nu fortæller han os om de profetiske tidsperioder, som de mente udløb i 1843.

„Dette var imidlertid kun tilsyneladende.“ Kun tilsyneladende, at de endte i 1843. De ville opdage, at de endte i 1844.

Vi daterer de „syv tider“, eller 2520 år, fra Manasses fangenskab, som af kronologer med stor enstemmighed sættes til 677 f.Kr.' Dette var de profetiske perioder, som de beskæftigede sig med. „Denne datering er den eneste, vi nogen sinde har regnet fra, til begyndelsen af denne periode; og når man trak 677 f.Kr. fra 2520 år, stod 1843 e.Kr. tilbage. Vi bemærkede imidlertid ikke, at eftersom det ville kræve 677 fulde år f.Kr. og 1843 fulde år e.Kr. for at fuldende 2520 år, ville det også forpligte os til at udstrække denne periode så langt ind i 1844, som den måtte være begyndt efter begyndelsen af 677 f.Kr.“

De profetiske tidsperioder, hvorom det hedder, at »Forsynets hånd holdt sin hånd over fejltagelsen«, omfattede de 2520.

Uriah Smith: »Efterhånden som tiden gik ud over 1843, begyndte mange at spørge efter årsagerne til deres skuffelse med hensyn til året for deres forventede udfrielse. Da blev det indset, at hvis alle de profetiske perioder blev påbegyndt i de år f.Kr., hvor vi altid havde dateret deres begyndelse, ville de hver især ikke være fuldendt, selv under den forudsætning at vor kronologi og dateringen af deres begyndelse var korrekt, før engang i løbet af året 1844. Således med de syv tider, eller 2520 år, begyndende i 677 f.Kr. — det store jubelår, eller 2450 år [ikke gengivet på hverken 1843- eller 1850-diagrammerne.], begyndende i 607 f.Kr. — og Daniels 2300 år, begyndende i 457 f.Kr. — eftersom en del af hvert af de år, hvorfra de profetiske perioder hver især blev dateret, var forløbet, før indtrædelsen af de forskellige begivenheder, som markerede deres begyndelse, ville det være nødvendigt, at de strakte sig så langt ind i 1844, som de hver især begyndte efter begyndelsen af de år f.Kr., hvorfra de hver for sig regnes, for enten at fuldende antallet af år i hver af dem eller at prøve rigtigheden af vor kronologi. Men der fandtes ingen ledetråd til tidspunktet i de respektive år f.Kr., hvor de forskellige perioder begyndte; og følgelig kunne tidspunktet i det år, hvor de endte, ikke angives nøjagtigt.«

Både Uriah Smith og James White vidner om, at de profetiske tidsperioder, som blev anerkendt som afsluttende i 1844, var de 2520 og de 2300 år, idet de bruger de samme udtryk som Ellen White i Early Writings, side 236 og fremefter.

Sandhedens Kæde: William Millers Udgangspunkter

Tidlige Skrifter, side 230: »Gud sendte sin engel« — englen Gabriel — »for at virke på hjertet hos en bonde« — William Miller — »som ikke havde troet på Bibelen, for at lede ham til at granske profetierne. Guds engle besøgte gentagne gange den udvalgte for at lede hans sind og åbne profetier for hans forståelse, som altid havde været dunkle for Guds folk. Begyndelsen til sandhedens kæde blev givet ham, og han blev ledt videre til at søge led efter led, indtil han med undren og beundring skuede Guds Ord. Der så han en fuldkommen sandhedens kæde. Det Ord, som han havde betragtet som ikke inspireret, åbnede sig nu for hans blik i sin skønhed og herlighed. Han så, at én del af Skriften forklarer den anden,«

Gabriel viste ham den metode, vi kalder bevistekstning, linje på linje, her lidt og der lidt.

Gabriel gav ham begyndelsen på sandhedens kæde og metoden til at sammenstille skriftsteder som bevis.

William Miller, Advent Review and Sabbath Herald, 18. april 1854: »Ved et videre studium af Skrifterne kom jeg til den slutning, at de syv tider med hedensk overherredømme måtte begynde, da jøderne ophørte med at være en uafhængig nation ved Manasses fangenskab, hvilket de bedste kronologer henførte til 677 f.Kr.; at de 2300 dage begyndte med de halvfjerds uger, som de bedste kronologer daterede fra 457 f.Kr.; og at de 1335 dage, som begyndte med borttagelsen af det daglige og med opstillingen af ødelæggelsens vederstyggelighed [Daniel 12:11], skulle dateres fra oprettelsen af det pavelige overherredømme, efter borttagelsen af de hedenske vederstyggeligheder, og som efter de bedste historikere, jeg kunne rådføre mig med, burde dateres fra omkring 508.«

Ellen White siger, at Gabriel gav William Miller begyndelsen til sandhedens kæde, og William Miller bevidner, at de tre begyndelsespunkter, han fik givet, er 508, 677 f.Kr. og 457 f.Kr. Han fik af englen Gabriel begyndelsespunkterne for disse profetier, som frembragte Midnatsråbets historie.

Den sidste vildfarelse: at forkaste profetiens ånd

Udvalgte Budskaber, bog 1, side 48: "Satan fremfører . . . bestandig det falske—for at lede bort fra sandheden. Satans allersidste bedrag vil være at gøre Guds Ånds vidnesbyrd virkningsløst." Satans sidste bedrag er at tilintetgøre Profetiens Ånd.

Hvis du forkaster disse grundlæggende sandheder, forkaster du samtidig Profetiens Ånd. Ellen White giver sin tilslutning til 2520. Forkast 2520, og du kaster både barnet ud med badevandet.

„Satan er . . . bestandig i færd med at trænge det falske frem—for at lede bort fra sandheden. Satans allersidste bedrag vil være at gøre Guds Ånds vidnesbyrd uden virkning. ‘Hvor intet syn er, bliver folket tøilesløst’ (Ordsprogene 29:18).“ Hun taler om at forkaste Profetiens Ånd og siger i den forbindelse, at hvis man forkaster Profetiens Ånd, hvor intet syn er, bliver folket tøilesløst. Hvad er synet? Hvis du forkaster Profetiens Ånd, hvad er da det syn, du mangler?

„Skriv synet ned, og gør det tydeligt på tavler, for at den, som læser det, må kunne løbe.“ Habakkuk 2:2 (KJV).

Hvis du forkaster Profetiens Ånd, vil du forkaste 1843-kortet; og hvis du forkaster dette kort, forkaster du Profetiens Ånd.

„Satan vil virke snedigt, på forskellige måder og gennem forskellige redskaber, for at rukke Guds restfolks tillid til det sande vidnesbyrd. Der vil blive antændt et had mod Vidnesbyrdene, som er satanisk.“ Undertiden tænker vi på „satanisk“ som dystre handlinger, men i Patriarker og Profeter får vi at vide, at Satan virker ved at indgive tvivl. Det er det sataniske angreb mod Profetiens Ånd og disse grundlæggende sandheder. Det sker ved mennesker, som vi forventes at have tillid til, og som indgiver denne tvivl.

"Der vil blive optændt et had mod Vidnesbyrdene, som er satanisk. Satans virksomhed vil være at rukke menighedernes tro på dem, af denne grund: Satan kan ikke have så fri bane til at

indføre sine bedrag og binde sjæle i sine vildfarelser, hvis Guds Ånds advarsler og irettesættelser og råd bliver påagtet." Selected Messages, bog 1, s. 48.

Når vi bringer dette til afslutning, når Søster White siger, at vi intet har at frygte for fremtiden, undtagen at vi glemmer Herrens ledelse, da siger jeg, at den ledelse fra Herren, som hun taler om, er historien fra Ventetiden til den lukkede dør — den historie, der er repræsenteret ved betegnelsen Midnatsråbet. Vi har intet at frygte for fremtiden, undtagen at vi glemmer, hvordan Herren ledte os i erfaringen med Midnatsråbet, og også de lærdomme, der er forbundet med denne ledelse. De lærdomme, som frembragte denne erfaring, er de tre tidsprofetier, som begynder med de datoer, der blev givet til William Miller af englen Gabriel. Vi har intet at frygte for fremtiden, undtagen at vi glemmer disse lærdomme, herunder 2520, som frembragte erfaringen med Midnatsråbet, idet Herren ledte milleritterne gennem højdepunktet af det evige evangelium.

Én ting er vis: De syvendedagsadventister, som stiller sig under Satans banner, vil først opgive deres tro på de advarsler og irettesættelser, som er indeholdt i vidnesbyrdene fra Guds Ånd.

Hvis du forkaster Grundvoldene, forkaster du Profetiens Ånd. Hvis du forkaster Profetiens Ånd, forkaster du Grundvoldene. De hører sammen. Hvor der ikke er nogen Profetiens Ånd, er der intet syn.

Kaldet til større indvielse og helligere tjeneste lyder nu og vil fortsat lyde. Nogle, som nu giver stemme til Satans indskydelser, vil komme til besindelse. Der er dem i betydningsfulde tillidsposter, som ikke forstår sandheden for denne tid. Til dem må budskabet gives. Hvis de modtager det, vil Kristus tage imod dem og gøre dem til medarbejdere sammen med sig. Men hvis de nægter at høre budskabet, vil de stille sig under Mørkets Fyrstes sorte banner.

Jeg er blevet undervist om at sige, at den dyrebare sandhed for denne tid åbner sig mere og mere klart for menneskers sind. I en særlig forstand skal mænd og kvinder spise Kristi kød og drikke hans blod. Der vil finde en udvikling af forståelsen sted, for sandheden er i stand til stadig udvidelse. Sandhedens guddommelige ophavsmand vil træde ind i et nærmere og stadig nærmere fællesskab med dem, som fortsætter med at kende ham. Når Guds folk modtager hans ord som himlens brød, vil de vide, at hans fremgang er beredt som morgenen. De vil modtage åndelig styrke, ligesom legemet modtager fysisk styrke, når der spises føde.

Vi forstår langt fra til fulde Herrens plan med at føre Israels børn ud af det egyptiske trædomshus og lede dem gennem ørkenen ind i Kana'an.

"Når vi samler de guddommelige stråler, der skinner fra evangeliet, op, vil vi få et klarere indblik i den jødiske husholdning og en dybere værdsættelse af dens betydningsfulde sandheder. Vor udforskning af sandheden er endnu ufuldstændig. Vi har kun samlet nogle få lysstråler op. De, som ikke dagligt er studerende i Ordet, vil ikke løse den jødiske husholdnings problemer. De vil ikke forstå de sandheder, som blev undervist gennem tempeltjenesten. Guds værk hindres af en verdslig forståelse af hans store plan. Det fremtidige liv vil åbenbare betydningen af de love, som Kristus, indhyllet i skystøtten, gav til sit folk." Spalding and Magan, 305, 306.

De adventister, som modtager dyrets mærke og står under Satans banner, forkaster først Profetiens Ånd.

Der er to grupper i dette afsnit: dem, som fortsætter med at lære Herren at kende, vedblivende æder Hans kød og drikker Hans blod, og vedblivende gransker Guds Ord, og dem, som ikke gør det. Sandhedens udvikling er ikke afsluttet; de vil have ting at sige om helligdomstjenesten, som endnu ikke er blevet sagt. De vil fremhæve husholdningens forandring på Kristi tid, som foregriber forandringen i millerittiden og peger frem mod den husholdning, når Kristus går fra dommen over de døde til dommen over de levende. De vil have ting at sige om helligdommen og om, hvordan Herren markerer sine bevægelser i disse husholdningernes forandringer ved udgydelsen af sin Ånd.

Endnu et par citater, og så er vi næsten færdige.

De syvendedagsadventister, som forkaster Midnatsråbet, falder af stien og forkaster Herrens ledelse og de doktrinære læresætninger, som frembringer Midnatsråbets historie. Det er dette, vi må frygte—at forkaste disse læresætninger og ikke forstå denne erfaring. Ved at gøre således forkaster vi Profetiens Ånd.

Søster White sætter sit godkendelsesstempel på 2520. Vi vil vise, hvordan hun sætter sit godkendelsesstempel på andre sandheder på 1843-kortet.

Ved verdens ende, når alt dette i vor historie når frem til højdepunktet i det evige evangelium, vil adventismen blive konfronteret med den tretrins prøveproces, som er blevet forudskygget, sådan som det ses i William Millers erfaring.

William Miller begik tre fejl: (1) Han forkastede Midnatsråbet og faldt af stien ned til den gudløse verden nedenfor. (2) Derefter satte han sin lid til menneskelig indflydelse, Joshua Himes. (3) Han forkastede sabbatten.

Et spørgsmål opstod: »Forkastede han sabbatten eller helligdommen?« Den lære, som i denne tidsperiode blev ændret fra helligdommen på jorden til Helligdommen i Himlen, er muligvis ikke blevet fuldt ud forstået af Miller. Da Ellen White blev ledt ind i Det Allerhelligste, så hun De Ti Bud i pagtens ark, og sabbatsbudet havde en hellig glans omkring sig.

Det, Miller forkastede, var Guds lov—sabbatten. Således forkastede Miller midnatsråbet, lænede sig dernæst til kød og modtog så dyrets mærke. Dette gentages ved verdens ende.

Vidnesbyrd, bind 5, side 211: "Her ser vi, at menigheden — Herrens helligdom — var den første til at mærke slaget fra Guds vrede. De gamle mænd, de, som Gud havde givet stort lys, og som havde stået som vogtere over folkets åndelige interesser, havde svigtet deres betroede ansvar."

Hun kommenterer Ezekiel 8 og 9, beseglingen. Søster White siger, at beseglingen i Ezekiel 9 er den samme som beseglingen i Åbenbaringen 7. Hun taler om tidsperioden for de 144.000's besegling. Hun siger, at de, som skulle have været vogtere, havde svigtet deres betroede ansvar.

„De havde indtaget det standpunkt, at vi ikke behøver at se frem til mirakler og den tydelige åbenbarelse af Guds kraft som i tidligere dage. Tiderne har forandret sig.“ Deres første fejltagelse var at modsætte sig midnatsråbet og sige: „Det, som fandt sted i denne historie om midnatsråbet, bliver ikke gentaget.“

De falder bort fra stien.

Disse ord styrker deres vantro, og de siger: Herren vil ikke gøre godt, heller ikke vil Han gøre ondt. Han er for barmhjertig til at hjemsøge sit folk med dom. Således er „Fred og sikkerhed“ råbet fra mænd, som aldrig mere vil løfte deres røst som en basun for at vise Guds folk deres overtrædelser og Jakobs hus deres synder. Disse stumme hunde, som ikke ville gø, er dem, der føler den retfærdige hævn fra en fortørnet Gud. Mænd, unge kvinder og små børn omkommer alle sammen.” Testimonies, bind 5, 211.

Jeremias sagde med henvisning til William Millers andet nederlag: „Så siger Herren: Forbandet være den mand, som stoler på et menneske og gør kød til sin arm, og hvis hjerte viger fra Herren.“ Jeremias 17,5. Hvis du stoler på et menneske, viger dit hjerte fra Herren.

Den første forkastelse ved enden er Midnatsråbet, en gentagelse af åbenbarelsen af Guds kraft. Den anden er at støtte sig til kød. Den tredje er søndagsloven.

Der kan kun være to klasser. Hver part er tydeligt præget, enten med den levende Guds segl eller med dyrets eller dets billedes mærke. Hver søn og datter af Adam vælger enten Kristus eller Barabbas som sin leder. Og alle, som stiller sig på de troløses side, står under Satans sorte banner og anklages for at forkaste og forhåne Kristus. De anklages for med vilje at korsfæste livets og herlighedens Herre. Review and Herald, 30. januar 1900.

Én ting er sikker: De syvendedagsadventister, som stiller sig under Satans banner, vil først opgive deres tillid til Profetiens Ånd.

Adventismen gentager den trefoldige prøveproces, som William Miller ikke bestod. Men engle venter på at oprejse Miller og tage ham hjem til hans Frelser. For de adventister, der modtager dyrets mærke, er det ikke de engle, der venter på dem.

"Atter og atter er det blevet vist mig, at fortidens erfaringer blandt Guds folk ikke må betragtes som døde kendsgerninger. Vi må ikke behandle beretningen om disse erfaringer, som vi ville behandle en almanak fra sidste år. Beretningen skal holdes i erindring, for historien vil gentage sig." Publishing Ministry, 175.

Hvorfor behøver vi at mindes Midnatsråbet? Fordi historien vil blive gentaget. I denne historie er det de budskaber, der vil forårsage rystelsen, 2520 og 2300; på grund af disse vil mennesker blive drevet ud af kirkerne.

Men skal denne historie, Midnatsråbet, faktisk blive gentaget, eller er det blot en historie? Læg mærke til dette næste citat:

Der er en verden, som ligger i ondskab, i bedrag og vildfarelse, i selve dødens skygge, — sovende, sovende. Hvem føler sjælekval for at vække dem? Hvilken røst kan nå dem? Mit sind

blev ført frem til fremtiden, når signalet vil blive givet. »Se, Brudgommen kommer; gå ham i møde.« Men nogle vil have tøvet med at skaffe sig olien til at fylde deres lamper op, og for sent vil de erfare, at den karakter, som olien repræsenterer, ikke kan overdrages. Review and Herald, 11. februar 1896.

Historien om Midnatsråbet gentages til punkt og prikke.

Ellen White forstod, at de 2520 var en gyldig tidsprofeti, og at den blev brugt af Herren til at frembringe forhalingstiden, skuffelsen, som skabte den erfaring, der beredte mænd og kvinder til ved tro at gå ind i det Allerhelligste sammen med Kristus.

Vi har endnu ikke forsøgt at bevise de 2520 ud fra Bibelen. I dette studium af Habakkuks to tavler ønsker vi først at gøre det klart, at Ellen White stadfæster disse læresætninger, som i dag forkastes af adventismen; dernæst vil vi gå videre til det bibelske studium.